

עפ"א 11979/11/20 - אלה אלאונורה, ד"ר בביץ סמיון נגד מדינת- ישראל, עיריית חיפה

בית-המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פלייט

10 בינואר 2021

עפ"א 11979-11-20 אלאונורה ואח' נ' עיריית חיפה
תיק חיצוני: 613/18

בפני כבוד השופטת עפרה ורבנר

המעוררים/ 1. אלה אלאונורה

הנאשמים: 2. ד"ר בביץ סמיון

ע"י ב"כ עו"ד אבנר אשד

- נגד -

המשיבה/ מדינת-ישראל, עיריית חיפה

המאשימה: ע"י ב"כ עו"ד מור בירביר

פסק דין

1. לפני ערעור על החלטת בית-משפט לעניינים מקומיים בחיפה (כב' השופט אבישי קאופמן) ב-מב"ס 32645-04-19 מ-22/10/20, על-פיה בוטל כתב-האישום שהוגש כנגד המערערים ונאשמים נוספים, תוך שבית-משפט קמא לא חייב את המשיבה/המאשימה בהוצאות.

לטענת המערערים היה מקום לזכותם, ולא רק לבטל את כתב-האישום לאחר שכפרו בכתב-האישום, וזאת במסגרת הודעה בכתב, וכן יש לחייב את המשיבה בהוצאותיהם.

רקע

2. המשיבה/המאשימה הגישה כנגד המערערים וכנגד כ-60 נאשמים נוספים כתב-אישום, שעניינו אי-מילוי אחר הודעת ראש העיר בניגוד לסעיפים 3(א) ו-5(א) לחוק עזר לחיפה (מבנים מסוכנים) תשמ"ג-1983, ובניגוד לסעיף 254 לפקודת העיריות (נוסח חדש).

בכתב-האישום נטען כי המערערים, וכן הנאשמים הנוספים, הינם הבעלים או המחזיקים בפועל של בניין המצוי ברח' תענך בגוש 11212 חלקה 29 בשטח השיפוט של עיריית חיפה, וכי ב-6/1/16 מצא מהנדס עיריית חיפה, בביקורו במקום, כי המדובר בבניין מסוכן עקב מספר ליקויים אשר כללו ברזל גלוי וחלוד, סדקים ונפילת גושי בטון מחזיתות הבניין, נפילת גושי בטון מהתקרות בחדר המדרגות, עמודים סדוקים בקומת הכניסה, וחסר במוטות במעקה הבטיחות במדרגות העלייה לבניין.

עוד נטען בכתב-האישום, כי ב-18/1/16 נשלחו הודעות לנאשמים בדואר רשום, ובהם התבקשו הנאשמים לנקוט באמצעים על-מנת לבצע עבודות שיהא בהם כדי לתקן את הליקויים שנמצאו, אולם למרות הודעות אלה, כאשר ביקר מהנדס העיר במקום בתאריכים 26/7/16 ו-26/7/17, נמצא כי הסכנה עודנה קיימת, וכי הליקויים לא תוקנו.

כתב-האישום הוגש לבית-משפט לעניינים מקומיים ב-11/4/18.

במהלך התקופה בה היה תלוי ועומד כתב-האישום כנגד הנאשמים השונים, הגישו מספר נאשמים הודעות לבית-משפט קמא בהתייחס לכך שאינם בעלי דירות בבניין הרלוונטי, או כי נאשם/נאשמת שנגדם הוגש כתב-האישום נפטרו, וכן נתקבלו הודעות על נכונות של נאשמים שונים, שהינם דיירים בבניין, לשאת בחלק היחסי של עלות התיקון, תוך ציון כי בשל גילם המבוגר או בשל מצבם הרפואי, אין באפשרותם לדאוג באופן אישי לביצוע התיקון.

3. ב-30/10/19 המציא ב"כ המערערים ייפוי-כוח לבית-משפט קמא, וב-31/1/20 הוגשה על-ידי המערערים בקשה שהוכתרה בכותרת "בקשה דחופה למחיקת האישום".

במסגרת בקשה זו, נכתב:

"הנאשמים כופרים הן בעובדות והן באישומים, גם אם היו העובדות הנטענות נכונות, דבר המוכחש, הרי עומדות לנאשמים ההגנה מן הצדק, ומוגשת בזאת בקשה למחיקת כתב-האישום כנגדם."

זה המקום לציין, כי בית-משפט קמא לא ביצע הקראה של כתב-האישום לנאשמים לפני המועד שבו הוגשה אותה בקשה דחופה למחיקת כתב-האישום, ואף לא ניתנה על-ידו החלטה המתירה הגשת תשובה בכתב לכתב-האישום.

המערערים לא הכחישו כי הינם בעלי זכויות בדירה הנמצאת ברח' תענך 11 בחיפה, אך טענו כי אין בסיס לאישום, וכי הבניין מורכב משישה בניינים נפרדים עם שש כניסות נפרדות, ואין מקום לחייב את דיירי כל ששת הבניינים, בעלויות השיפוץ של מבנה/אגף מסוים.

עוד הדגישו המערערים בבקשתם למחיקת כתב-האישום, כי המשיבה/המאשימה לא צירפה חוות-דעת מפורטת של מהנדס כדי לתמוך בטענותיה בכתב-האישום, והמדובר בעניין שבמומחיות, ולכן אי-צירוף חוות-דעת משמיט את הבסיס לכתב-האישום.

המערערים אף טענו כי לא קיבלו התראה כפי שנטען בכתב-האישום בנוגע לליקויים במבנה, ומכל מקום לטענתם לא ברור מהפירוט בכתב-האישום אלו עבודות יש לבצע, והיכן במדויק במבנה.

לטענת המערערים, הגשת כתב-האישום נעשתה בשל שיקולים זרים, ועל-מנת ללחוץ על המערערים לשאת בעלויות לחידוש פני השכונה, ומכל מקום הם שילמו את חלקם לוועד הבית, ככל שנדרש, לרבות אם היתה דרישה עבור השיפוץ הנטען.

המערערים אף העלו טענות בנוגע לשימוע, אליו זומנו רק לאחר הגשת כתב-האישום ב-9/19.

המערערים טענו כי היה מקום לזימונם לשימוע לפני הגשת כתב-האישום, ולא לאחריו.

4. בית-משפט קמא, בהחלטתו מ-13/1/20, ציין כי יש ממש בטענות המערערים בדבר השתהות בקידום ההליך, אלא שהשתהות זו הינה בגלל רצונה של המאשימה למצוא פתרון צודק ויעיל לסוגיית הליקויים במבנה ברח' תענך, תוך הימנעות מהטלת קנסות ורישום פלילי על הנאשמים.

בית-משפט אף ציין, כי אין לזקוף לחובת המאשימה את רצונה לחסוך מהנאשמים הרבים הופעה לדיונים שהיו עד אותה עת בבית-משפט קמא (שהינם בגדר מעין תזכורות).

יחד עם זאת, ציין בית-משפט כי ככל שלא ימצא פתרון למבנה בכללותו בזמן הקרוב, על המאשימה לשקול את האפשרויות השונות, לרבות הפרדת אישומים, והגשתם כנגד בעלי זכויות בחלקים מסוימים של המבנה, ככל שהדבר אפשרי, מבחינה הנדסית.

החלטה זו מתייחסת לטענת המערערים כי המדובר למעשה בשישה מבנים צמודים.

בית-משפט קמא ציין כי בשלב זה אינו מקבל את בקשת המערערים למחיקת האישום, וככל שלא ימצא פתרון ברוח חיובית, הוא ישקול זימון הנאשמים לדיון מורחב, שבמסגרתו יוכלו להעלות כל טענה, לרבות לחזור על טענותיהם המקדמיות בנוגע למחיקת האישום.

5. לאחר ההחלטה מ-13/1/20, התקיים דיון ב-29/1/20 בנוכחות ב"כ המאשימה/המשיבה בלבד.

6. ב-22/3/20 הגישו המערערים בקשה שנייה למחיקת האישום, ולחילופין ביקשו כי בדיון הקבוע יישמע התיק.

המערערים ציינו כי לאחר החלטות בית-המשפט פנו למשיבה, אולם זו לא טרחה להשיב להם על פניותיהם.

יש להדגיש כי המדובר בבקשה למחיקת אישום, ולא נטען במסגרת הבקשה כי יש לזכות את המערערים.

7. לאחר בקשה זו התקיים דיון נוסף בנוכחות ב"כ המשיבה בלבד, ומאחר ולא יכלה למסור את עמדת

המשיבה במועד הדיון ב-17/6/20, נשלחה הודעת המשיבה ב-24/6/20 כי היא מבקשת להזמין את הנאשמים לדיון הבא, וניתנה החלטת בית-המשפט ב-25/6/20 כי יש לזמן את כל הנאשמים לדיון הבא.

עד למועד הדיון שנקבע ל-23/9/20, הגישו מספר נאשמים הודעה כי אינם מחזיקים בנכס, והמאשימה ביקשה למחקם מכתב האישום, כך שההקראה תבוצע רק בהתייחס ליתר הנאשמים.

8. ב-23/9/20 התקיים דיון בבית-משפט קמא, בו נכחו ב"כ המערערים, וכן חלק מהנאשמים הנוספים באותו כתב-אישום (וטענת המערערים בסעיף 25(ג) להודעת הערעור כי המדובר היה בדיון בעניינם של המערערים בלבד, אינה נכונה).

במעמד הדיון, ומעבר לטענות שהעלה ב"כ המערערים באשר להתנהלות המשיבה, פירט ב"כ המערערים כי יש לו טענות שעניינן הגנה מן הצדק, והדגיש כי ביקש את החומר המשפטי, וכי לא הוגשה מעולם חוות-דעת מהנדס על-ידי המשיבה, ולטענתו אין אפילו ראשית ראיה למשיבה בנוגע לאישום.

ב"כ המשיבה טענה כי חוות-דעת המהנדס, שהינה הדבר היחיד שיש בידי המשיבה לתמוך בכתב-האישום, הועברה לב"כ המערערים, אולם אין היא יכולה לומר מתי, ובאיזה אופן.

ב"כ המערערים ציין כי התיק נקבע לדיון, ועל-כן ודאי המשיבה הגיעה עם כל החומר הרלוונטי, לרבות עם חוות-דעת המהנדס וביקש לראותה, אלא שבידי ב"כ המשיבה לא היתה חוות-דעת המהנדס.

ב"כ המשיבה הצהירה לפרוטוקול כי תציג את המייל שבמסגרתו העבירה לב"כ המערערים את חוות-דעת המהנדס, אלא שהיא לא עשתה כן, בתוך אותם שבעה ימים שביקשה (עיין עמ' 9 שורה 2 לפרוטוקול בית-משפט קמא).

ב"כ המערערים שב וביקש לבטל את כתב-האישום כנגד מרשיו, תוך שציין כי הם שילמו את כל הכספים הנדרשים לוועד הבית, וכי המדובר בבניין עם שש כניסות.

ב"כ המערערים אף טען, כי כאשר המשיבה הסכימה למחוק נאשמים שונים מכתב האישום מכיוון שהעבירו בעלות על הדירה בבניין הרלוונטי, היא לא דאגה כלל לצרף במקומם את רוכשי הדירות באותו בניין, וגם בגין כך זכאים המערערים למחיקת כתב-אישום בשל הגנה מן הצדק.

ב"כ המשיבה התחייבה להמציא לתיק בית-המשפט עד ל-1/10/20 את חוות-דעת המהנדס, שעד אותו מועד, ובמשך כשנתיים מאז הגשת כתב-האישום בשנת 2018, לא צורפה לתיק בית-המשפט.

למרות החלטת בית-המשפט כי על ב"כ המשיבה להמציא אסמכתא שהמציאה את חומר החקירה לב"כ המערערים, וכן להמציא לתיק בית-המשפט את חוות-דעת המהנדס, וזאת עד 1/10/20, לא עשתה זאת המשיבה.

ב-14/10/20 הגישו המערערים בקשה למתן החלטה שעניינה מחיקת כתב-האישום, זיכוי המערערים וחייב המשיבה בהוצאות.

המערערים ציינו כי למרות שחלף המועד שהקציב בית-המשפט למשיבה, היא לא מילאה אחר ההוראות.

9. ב-22/10/20 ניתנה החלטת בית-משפט קמא למחוק את כתב-האישום.

זאת, משהמשיבה לא מילאה אחר החלטות בית-המשפט, לא המציאה את חוות-דעת המהנדס עד 1/10/20, ואף לא המציאה אסמכתא על המצאת חומר החקירה לב"כ המערערים.

בית-משפט קמא ציין כי לאור התנהלות המשיבה בתיק עד למועד מתן החלטתו, הוא החליט למחוק את האישום כולו, אולם הוא לא מצא מקום לזיכוי המערערים או לפסיקת הוצאות.

בית-משפט קמא ציין כי למעשה הודעת הכפירה היתה חלק מהבקשות למחיקת האישום, לא בוצעה הקראה של ממש, ומתן תשובה והתייחסות לכתב-האישום לאחר ההקראה.

בית-משפט קמא אף ציין כי הוא סבור שאם תחליט המשיבה להגיש כתב-אישום בשנית, יהא עליה לבסס את כתב-האישום על חוות-דעת עדכנית שתתייחס לכל חלק של המבנה שהינו בגדר כניסה נפרדת, באופן פרטני, או שתסביר מדוע אין היא צריכה לעשות זאת.

טענות הצדדים

10. המערערים טענו כי הגישו הודעה בכתב, במסגרתה כפרו בכתב-האישום וזה היה אחד מהנימוקים לפטור אותם, כמו גם לפטור נאשמים אחרים שכפרו בכתב-האישום, מלהתייצב לדיון שנקבע ל-23/9/20.

עוד טענו המערערים כי ביקשה גם במסגרת הדיון מ-23/9/20 למחוק את כתב-האישום כנגדם.

לטענת המערערים, התקיים דיון בתיק לגופו ב-23/9/20, וזאת לאחר שכפרו בכתב-האישום ולכן היה מקום לזכותם ולא רק לבטל את האישום כולו.

המערערים טענו כי העדר המצאת חוות-דעת מהנדס להכריז על המבנה כמבנה מסוכן, משמיטה את הבסיס להגשת כתב-האישום, ואי-זיכויים, כמו גם אי-פסיקת הוצאות לטובתם, יוצרת תחושה של אי-צדק ועיוות דין.

לטענת המערערים, הם היו רשאים לשלוח הודעה בכתב האם הם מודים בעובדות או מכחישים אותם, עוד לפני תחילת המשפט בהתאם לסעיף 152 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב) תשמ"ב-1982 (להלן: "**חסד"פ**") על-מנת להחיש את מהלך הדיון, ולטענתם אף התקבלה כפירתם ללא סייג, ולכן יש לראות בכפירה בכתב בעובדות כתב-האישום כמתן תשובה לכתב-האישום, ובנסיבות אלה יש להורות על זיכויים (לפי סעיף 94(א) לחסד"פ).

לחילופין, נטען על-ידי המערערים כי גם אם הוראות החוק אינן מצביעות בבירור על אפשרות להורות על זיכוי, צריך בית-משפט לסטות מהוראות החוק למען עשיית צדק.

11. המשיבה טענה במעמד הדיון בערעור, כי היא אכן לא המציאה לבית-משפט קמא אסמכתא לכך שהעבירה העתק מחוות-דעת המהנדס לב"כ המערערים, אולם חוות-דעת זו מצויה בידה.

המשיבה טענה כי התמשכות התיק היתה מתוך רצון כן ואמיתי של המשיבה לפתור את בעיית המבנה המסוכן, במיוחד כאשר מדובר בנאשמים שרובם מחתך סוציאקונומי נמוך.

עוד נטען על-ידי המשיבה כי הגשת הודעת הכפירה בכתב נעשתה באופן סתמי, ואגב הגשת בקשה למחיקת כתב-אישום בשל טענות מקדמיות.

עוד נטען על-ידי המשיבה, כי כלל לא בוצעה הקראה בתיק.

המשיבה אף הדגישה כי אין המדובר במצב שבו המשיבה, כמאשימה, חזרה בה מכתב האישום, אלא מדובר במצב שבו בית-המשפט החליט לבטל את כתב-האישום לאור התנהלות המאשימה, ועל-כן לא חלות הוראות סעיף 94 לחסד"פ.

המשיבה הדגישה כי כפירה צריכה להיעשות באופן פורמאלי לפני בית-משפט, כאשר העקרון המנחה הינו זה המפורט בסעיף 126 לחסד"פ.

האפשרות ליתן מענה לכתב אישום שלא בפני בית-משפט הינו כמפורט בסעיף 123 לחסד"פ, כשמדובר בנסיבות שאין לגבין מחלוקת, ולא זה המצב בעניינם של המערערים.

לאור הוראות החוק, הדגישה המשיבה כי התוצאה אליה הגיע בית-משפט קמא של ביטול כתב-האישום, בהתאם לסעיף 150 לחסד"פ, לאור טענה מקדמית, ובהעדר חוות-דעת שתומכת בכתב-האישום, הינה תוצאה נכונה ולא היה מקום לזיכוי.

בכל הקשור לבקשת המערערים בבית-משפט קמא לחיוב בהוצאות, נטען על-ידי המשיבה כי לא מתקיימים תנאי סעיף 80 לחוק העונשין על-מנת לפסוק פיצוי כספי בהליך פלילי, וגם לא מתקיימות הוראות תקנה 21 לתקנות סדר הדין הפלילי.

המשיבה טענה כי קיימים כללים נוקשים מתי יהא חיוב בהוצאות בהליך פלילי, ומאחר והמערערים לא זוכו, אין מקום לחיוב בהוצאות, והמערערים לא הצביעו על מקור נורמטיבי המאפשר לבית-המשפט להטיל הוצאות על המשיבה/המאשימה בהליך פלילי.

דין והכרעה

12. הוראות סעיף 94 לחסד"פ אינן רלוונטיות לעניינם של המערערים, שכן אין המדובר במקרה שלפנינו בחזרה של המשיבה/המאשימה מהאישום, אלא במקרה שבו בית-משפט קמא החליט להורות על ביטול כתב-האישום לאור טענה מקדמית, והעדר צירוף חוות-דעת המהנדס על-כך שהמדובר במבנה מסוכן והעדר המצאת אסמכתא כי חומר החקירה הומצא לב"כ המערערים.

סעיף 94 לחסד"פ דן במקרים בהם חזר בו תובע מאישום לפני תשובת נאשם או לאחר תשובת נאשם, אלא שבענייננו אין המדובר בחזרה מאישום.

אין אף מדובר בסיטואציה שבה הסכימו המערערים והמאשימה/המשיבה לביטול האישום.

13. סעיף 149 לחסד"פ מתייחס לטענות מקדמיות שונות שהנאשם רשאי לטעון, ובהן פגם או פסול בכתב-האישום, הגנה מן הצדק, ועוד.

סעיף 150 לחסד"פ קובע כי ככל שמתקבלת טענה מקדמית רשאי בית-משפט לתקן את כתב-האישום או לבטל את האישום.

בית-משפט קמא התריע במשיבה/המאשימה, אשר הגיעה לדיון שנקבע ל-23/9/20 בלא התיק הרלוונטי, כי עליה להמציא לבית-המשפט אסמכתא על-כך שהמציאה את חומר החקירה לב"כ המערערים, וכן עליה להמציא את אותה חוות-דעת הנדסית ששימשה בסיס להגשת כתב-אישום לתיק בית-משפט עד ל-1/10/20.

משלא המציאה המשיבה/המאשימה דבר לתיק בית-משפט, החליט בית-המשפט לבטל את כתב-האישום (ובלשונו של בית-משפט קמא: "**החלטתי למחוק את האישום כולו**").

בית-משפט קמא ציין כי אין מקום לזיכוי המערערים, ואף לא לפסיקת הוצאות, שכן לא נערכה הקראה של ממש שבעקבותיה נתבקשה תשובה לכתב-האישום, והודעות ב"כ המערערים על-כך שהמערערים כופרים בכתב-האישום, היו המשך לבקשות קודמות שלו למחיקת האישום.

14. על האמור לעיל יש להוסיף כי לא רק שאין מדובר בחזרת המאשימה מכתב האישום, אלא שלא ניתן אף להתייחס להודאת ההכחשה והכפירה ששלחו המערערים כחלק מבקשתם למחיקת כתב-האישום, כמתן תשובה לאישום.

בעניין זה הפנתה המשיבה ל-ע"פ 59717-07-15 **ליאור מהלל נ' מפקד כוחות צה"ל ביהודה ושומרון** (22/5/16) (להלן: "**עניין מהלל**"), שם הודגש, תוך הפניה להוראות החוק ולפסיקה, כי ככלל נאשם לא רשאי למסור תשובתו לכתב אישום בדרך של הגשת הודאה בכתב, וכי הדרך הרגילה והמקובלת לשמיעתו של הליך פלילי הינה בדיון פרונטלי באולם בנוכחות הצדדים.

עוד צוין בעניין מהלל, הרציונל לקיומו של דיון פרונטלי שיאפשר לבית-המשפט ולצדדים להגדיר את יריעת המחלוקת, ובנסיבות אלה מתן תשובה לכתב-האישום בכתב דורשת החלטה מפורשת של בית-המשפט והסכמת הצדדים.

הסעיף בחסד"פ המאפשר לשלוח הודעה לבית-המשפט עוד לפני תחילת המשפט ביזמת הנאשם הינו סעיף 123 לחסד"פ, שעניינו משלוח הודעה ממנה עולה כי הנאשם מודה בעובדות הנטענות בכתב-האישום, כולן או מקצתן (הסעיף אינו דן באפשרות להכחיש ולכפור בכתב-האישום בכתב, מבלי שבית-המשפט יאפשר לנאשם לעשות כן, ועוד בטרם הקראת כתב-האישום, והודעה כתובה על כפירה אינה תחליף למתן תשובה לאשמה במעמד דיון מסודר לפני בית-המשפט, בנוכחות הנאשם).

סעיף 152 לחסד"פ קובע כי ככל שכתב האישום לא מבוטל מכוח טענה מקדמית (ובעניינם של המערערים כתב-האישום בוטל בשל טענה מקדמית), אזי שואל בית-המשפט את הנאשם מהי תשובתו לאישום.

הקראת כתב-האישום הינה עניין שבחובה מכוח הדין, ומהווה חוליה משמעותית שאין בלתה בהליך הפלילי.

בית-משפט קמא לא הגיע לשלב בו הוא שאל את המערערים מה תגובתם לאישום, וטרם ניתנה תשובה לאשמה כנדרש בחוק, זאת מאחר ובית-משפט קמא ביטל את כתב האישום בשל טענה מקדמית.

15. לאור האמור לעיל, משלא נערך דיון, שבמהלכו בוצעה הקראה, ושבמהלכו כפרו המערערים באישום לאחר ההקראה, הרי טרם ניתנה תשובה לאשמה, וביטול האישום נעשה בשלב הטענה המקדמית.

אשר על-כן, הערעור נדחה, ולא היה מקום לזיכוי המערערים.

16. באשר לעניין ההוצאות, יש להדגיש כי הודעת הערעור הינה בהתייחס להעדר הזיכוי ואינה מתייחסת להעדר החיוב בהוצאות בבית-משפט קמא, כפי שעולה מהרישא להודעת הערעור, כמו גם מסעיף 39 להודעת הערעור, וההוצאות שביקשו המערערים הינם הוצאות בגין הערעור.

מכל מקום, ומאחר והמדובר בהליך פלילי, לא הצביעו המערערים על-כך שהחלטת בית-משפט קמא, שלא לחייב את המשיבה בהוצאות, בנסיבות שפורטו לעיל, באשר להשתלשלות הדברים, היתה שגויה.

סעיף 80 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**") מסמיך את בית-המשפט לפסוק הוצאות הגנה לנאשם שזוכה מאשמה, או שהאישום נגדו בוטל לפי סעיף 94(ב) לחסד"פ, ככל שבית-משפט סבור שלא היה יסוד לאשמה, או שמצא נסיבות אחרות המצדיקות זאת.

בענייננו, אין המדובר במערערים שזוכו, או שהאישום נגדם בוטל, לפי סעיף 94(ב) לחסד"פ, ואין המדובר בסיטואציה שבה סבר בית-משפט קמא, לאחר דיון ושמיעת ראיות, שלא היה מקום לאשמה, כך שהוראות סעיף 80 אינן חלות על עניינם של המערערים.

מקור נוסף לחיוב בהוצאות הינו ככל שמועד המשפט נדחה בשל מעשה או מחדל של בעל דין, בהתאם לתקנה 21 לתקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ד-1974, אלא שבעניינם של המערערים, לאחר קיום דיון אחד בנוכחות ב"כ המערערים, לא התקיים דיון נוסף, ובית-המשפט הורה על ביטול האישום.

המערערים ביקשו וקיבלו שהות, במעמד הדיון בערעור, להמציא אסמכתאות לבקשתם לחיוב המשיבה בהוצאות, וזאת לאור טענת המשיבה, כי בנסיבות המקרה אין מקור נורמטיבי המאפשר הטלת הוצאות עליה בהליך פלילי, אולם גם בחלוף 7 ימים ממועד הדיון, לא הומצאה אסמכתא כל-שהיא מטעם המערערים.

17. לאור האמור לעיל, הערעור נדחה.

18. אין צו להוצאות.

ניתן היום, כ"ו טבת תשפ"א, 10 ינואר 2021, בהעדר הצדדים.